

GELEZEN

In deze rubriek worden artikelen en boeken besproken die recent zijn uitgebracht en bij het Landelijk Kenniscentrum LVB in te zien of, als het om artikelen gaat, op te vragen.

Coppens, L. & Kregten, C van (2012). *Zorgen voor getraumatiseerde kinderen: een training voor opvoeders. Handboek voor deelnemers.* Houten: Bohn Stafleu van Loghum. ISBN: 978-90-313-9796-9.

Coppens, L. & Kregten, C van (2012). *Zorgen voor getraumatiseerde kinderen: een training voor opvoeders. Handboek voor trainers.* Houten: Bohn Stafleu van Loghum. ISBN: 978-90-313-9753-2.

Beide delen zijn een Nederlandse bewerking van: National Child Traumatic Stress Network (2010), Caring for children who have experienced trauma: A workshop for resource parents. www.nctsnet.org. Leony Coppens en Carina van Kregten zijn beiden werkzaam bij de Zonnehuizen Kind & Jeugd en Onderwijs. De laatste jaren is er steeds meer bekend over de invloed van ernstige verwaarlozing, mishandeling en andere traumatische ervaringen in de vroege kinderjaren op het dagelijks functioneren later in het leven. De wijze waarop een kind met relaties aangaat wordt sterk gekleurd door de mate waarin het in zijn eerste levensjaren de wereld leerde kennen vanuit een veilige thuisbasis met betrouwbare en sensitieve verzorgers. Het ontbreken van zo'n veilige basis blijkt alleen al effect te hebben op de ontwikkeling van de hersenen en hersenfuncties, zoals uit de beklemende verhalen van Bruce Perry valt op te maken (Perry, 2010). Het wegnemen van de onveilige en beschadigende situaties door het kind uithuis te plaatsen is vaak niet voldoende om de (gedrags-)problemen te verminderen. Het kind kan zijn nieuwe verzorger, pleegouders of groepsofvoeder voor grote dilemma's stellen omdat de gangbare opvoedingsmethoden niet blijken te werken. Vanuit het onderzoek naar hechtingsproblemen is al langer bekend dat het een kwestie van een lange adem is om het ernstig geschonden vertrouwen in de volwassenen van een getraumatiseerd kind te helpen herstellen. En dat daarbij het vertrouwen van de verzorger in een gunstige afloop zwaar op de proef kan worden gesteld. Aan de hand van negen verhalen beschrijven de auteurs in acht modules een training waarin de achtergrond, de effecten en de aanpak van getraumatiseerde kinderen. En de auteurs zetten hierbij breed in: van de hersenontwikkeling, de rol van de biologische ouders, het creëren van een veilige omgeving de aandacht voor de stress die dit alles voor de pleegouders opbrengt, enzovoorts. In het handboek voor deelnemers komen alle thema's systematisch aan de orde, met checklijstjes, werkbladen en powerpoint-dia's, aan alles lijkt gedacht. Wat echter niet aan de orde komt is het onderzoek dat naar deze trainingsmethode is of wordt verricht. Ook op de site van het National Child Traumatic Stress Network wordt dit niet duidelijk aangegeven.

Al met al zeer waardevolle informatie voor een ieder die met beschadigde kinderen te maken heeft. Eigenlijk zou deze informatie voor een breder publiek toegankelijk moeten zijn om zich meer van de risico's bewust te worden die met het opvoeden van kinderen gepaard gaan. Liefst voordat het te laat is.

AP